Hermann Göring – NACIONALISMUS A SOCIALISMUS

Projev na NSBO (Organizace nacionálně socialistických továrních buněk) v berlínském Sportpalastu 9. dubna 1933.

PŘELOŽENO Z ANGLICKÉHO PŘEKLADU GERMAN PROAPGANDA ARCHIVE

DOSTUPNÉ Z: https://web.archive.org/web/20070517085800/https://calvin.edu/academic/cas/gpa/goering1.htm

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

NACIONALISMUS A SOCIALISMUS

Německé ženy a němečtí muži! Vystupoval jsem na mnoha setkáních a opakovaně jsem zaujímal stanoviska k mnoha otázkám. Dnešní den je však pro mě něčím výjimečný: je výjimečný tím, že dnes stojím před Němci, kteří každý den tvrdě pracují nebo musí žít v hrozné bídě, a kteří se proto na základě vlastních zkušeností dozvěděli, co je to nacionální socialismus a co jeho vítězství znamená pro produktivní občany.

Moji drazí občané! Prožíváme nacionálně socialistickou revoluci. Zdůrazňujeme výraz „socialistická“, protože mnozí mluví pouze o „národní“ revoluci. Pochybné, ale také nesprávné. Nebyl to jen nacionalismus, který vedl k průlomu. Jsme hrdí na to, že zvítězil i německý socialismus. Bohužel i dnes jsou mezi námi lidé, kteří slovo „nacionální“ příliš zdůrazňují a o druhé části našeho světonázoru nechtějí nic vědět, což svědčí o tom, že nepochopili ani tu první. Ti, kdo nechtějí uznat německý socialismus, nemají právo nazývat se nacionálními.

Jen ten, kdo zdůrazňuje německý socialismus, je skutečně nacionální. Kdo odmítá mluvit o socialismu, kdo věří v socialismus pouze v marxistickém smyslu nebo komu slovo „socialismus“ nepříjemně zní, nepochopil nejhlubší smysl nacionalismu. Nepochopil, že nacionalistou může být jen ten, kdo vidí sociální problémy otevřeně a jasně. A na druhé straně člověk může být socialistou jen tehdy, když jasně vidí, že nacionalismus musí zvítězit, aby ochránil životní prostor národa před vnějšími silami.

Stejně jako nacionalismus chrání lid před vnějšími silami, tak socialismus slouží domácím potřebám lidu. Chceme, aby se síla lidu uvolnila uvnitř národa a znovu ho ukovala v silný blok. Jednotlivý občan musí mít opět pocit, že i když se ocitne v nejprostším a nejnižším postavení, že jeho život a možnosti jsou zajištěny. Měl by vidět, že jeho vlastní existence je zakořeněna v existenci jeho národa a že musí svému národu sloužit ze všech sil. Chci-li zajistit, aby každý jednotlivec měl možnost přežít, aby každý jednotlivý Němec mohl být aktivní, mohl pracovat, mohl se znovu uživit, musím se také zasadit o to, aby to podmínky za našimi hranicemi umožnily.

Neudělali jsme národní revoluci ve smyslu neplodného, zastaralého hyperpatriotismu, ale tato revoluce je v pravém slova smyslu revolucí nacionálně socialistickou. Dříve proti sobě bojovali, rozděleni nenávistí a nešťastným nepřátelstvím. Nacionalismus a socialismus stály proti sobě: buržoazie podporovala nacionalismus, marxisté socialismus. Buržoazie upadla do neplodného hyperpatriotismu, ztraceného v pacifistické zbabělosti. Na druhé straně stála marxistická vrstva lidu, marxistická třída, která nechtěla mít nic společného s Říší ani s národem. Neexistoval mezi nimi žádný most.

Marxistický socialismus byl degradován na starost pouze o mzdu nebo žaludek. Buržoazie degradovala nacionalismus na neplodný hyperpatriotismus. Oba pojmy je proto třeba očistit a ukázat je lidem znovu, v křišťálově čisté podobě. Nacionalismus našeho světonázoru přišel v pravou chvíli. Naše hnutí vyrvalo zbabělým marxistům pojem socialismu a zbabělým buržoazním stranám vyrvalo pojem nacionalismu, přičemž obojí vhodilo do tavicího kotle našeho světonázoru a vytvořilo jasnou syntézu: Německý nacionální socialismus. To

poskytlo základ pro přestavbu našeho národa. Tato revoluce tedy byla nacionálně socialistická.

Naše idea vyrostla z lidu. A protože vyrostla z lidu, vedeného neznámým desátníkem světové války, byla tato idea předurčena k tomu, aby ukončila roztříštění a znovu vytvořila jednotu našeho lidu.

Navenek byla Říše slabá, existovala jen na papíře. Uvnitř byl národ rozervaný, krvácející z tisíců ran. Doma převládaly spory mezi stranami, profesemi, skupinami, třídami a náboženstvími. Náš Vůdce Adolf Hitler viděl, že Říše může přežít a zesílit pouze tehdy, pokud se podaří dosáhnout jednoty uvnitř německého národa. To byla práce naší strany v posledních čtrnácti letech: z národa soupeřících zájmů, z národa odlišných náboženství, povolání, skupin a tříd vytvořit opět jeden německý národ.

Moji němečtí občané! Kolikrát jsme stáli na tomto místě, kolikrát jinde v Německu, dnes v tomto městě, zítra v jiném! Běhali jsme z místa na místo, mluvili jsme, povzbuzovali jsme ducha i těch, kteří propadali zoufalství. Stále znovu jsme tloukli do mas, stokrát, tisíckrát, desettisíckrát: Německý národ musí povstat! Strhávali jsme jednu skupinu za druhou ze zoufalství stran, tříd a skupin a dělali z nich cihly, pilíře této nové Říše. Pracovali jsme tvrdě celá léta. Dnes, uprostřed radosti z vítězství, můžeme tiše vzpomínat na těžký boj, na strašlivou nouzi, o níž jsme často už nevěřili, že ji zvládneme, která nás však vždy hnala k nové vnitřní síle, k dalšímu pokusu. Hnutí se zhroutilo, sotva se zrodilo, rozštěpilo se, ale znovu stoupalo vzhůru.

Jaké obrovské úsilí, jaká obrovská oběť, jaká oddanost! Proto musíme uprostřed našich setkání a oslav, které ukazují mocné probuzení našeho lidu, vždy pamatovat na ty, kteří obětovali vše, co měli. Nespočet z nich již nežije. Jiní jsou zmrzačeni, další zůstali osamoceni. Bojovali, obětovali vše. Jejich jediným heslem byl boj a práce. A když rudí tvrdí, že my jsme nyní velkostatkáři, odpovídáme, vážení spoluobčané, takto: My jsme neměli čas stát se velkostatkáři. Neměli jsme čas a měli jsme příliš mnoho práce a příliš mnoho bitev, které nás zocelovaly. Chceme být jen dělníky na německé stavbě, zedníky na německých projektech. Vyčerpávající prací a velkým úsilím jsme pomalu budovali to, co se povzneslo.

Strany jsou vyřízené! Třesou se zbaběle. Byly zbabělé, protože se ze zbabělosti narodily. Systém byl zbabělý a zbaběle odešel, protože také vyrostl ze zbabělosti. Jak bídně odešli, přivedeni poručíkem a dvěma důstojníky. Nebyl k tomu potřeba ani tucet mužů. Jak tito dělničtí vůdci zradili dělníky! To vám mohu říci. Kdybych měl čas a možnost nechat německého dělníka nahlédnout do spisů jejich takzvaných vůdců, do nesčetných a mnohých žádostí o podporu jejich šéfů, i když oni sami zastávali nejvyšší funkce, dozvěděl by se o těchto vůdcích pravdu. Mohli bychom německému dělníkovi ukázat pokus jednoho z nejvyšších rudých stranických hlavounů získat úvěr k důchodu za dobu, kdy jako redaktor sociálnědemokratických novin zradil německý lid a naši vlast. Třicet nebo čtyřicet let započtení do důchodu těmto pánům nestačilo. Chtěli začít v osmnácti letech s vojenskou službou. Takoví byli ti rudí pánové! Ztratili své stoupence, protože mysleli jen na sebe, ne už na své stoupence. Nikdo po nich nepožadoval, aby sami žili v bídě, ale nečekalo se od nich, že budou zapomínat na ty, pro

které byl život těžký. Člověk očekával, že budou pracovat pro druhé, ne pro sebe, což Němci odjakživa očekávali od práce.

Z chaosu stran jsme pomalu začali vytvářet jednotu. Dnes tyto staré strany hrají jen komickou roli. Když se dnes o některých stranách řekne něco politického, řečník to sotva dokáže. Jakmile jmenuje určité strany, propuká na schůzi smích, protože je lidé už neberou vážně. Kdo se dnes vyzná ve všech těch směšných stranách a stranických odštěpcích? Všichni se těmto pozůstatkům z dřívějších dob smějí spíše tak, jako se člověk dívá na předpotopní zvířata. Člověk kroutí hlavou, že něco takového v Německé říši vůbec existovalo.

Teprve poté, co Adolf Hitler vytvořil první základy domácí jednoty, bylo možné začít uvažovat o mezinárodním posílení Říše. Po celá staletí to byla v Německu jen naděje, sen: Obnovil jednotu Říše jediným zákonem vládce Říše. Kde jsou všichni ti straničtí vůdci, kteří ještě před několika měsíci říkali: Herr Hitler brzy pozná, že na jih od Mohanu jeho den skončil. Tímto zákonem bylo dosaženo toho, po čem toužily celé generace: Říše, žezlo Říše, vládne všem německým zemím. Různorodost, jedinečnost, etnické dědictví, to vše bude zachováno.

Nyní, když Říše opět pevně ovládá jednotlivé spolkové země, musí být německý národ ukován do podobné jednoty. Nyní jste, moji národní soudruzi, vy, členové továrních buněk, kováři, kteří ukovají náš německý národ. Musíte k tomu směřovat ve svých buňkách, ve svých továrnách. Musíte neustále vysvětlovat, neustále vzdělávat, neustále se snažit svým rozpolceným národním soudruhům objasnit, o co jde.

Soudruzi, po léta jsme bojovali o německou duši, o získání každého jednotlivce, o jeho proměnu, o osvobození od vší špíny

zkaženého systému, o to, aby se z něj znovu stal německý bojovník, německý člověk. Nyní v tom musíte pokračovat ve svých továrnách. Musíte neustále bojovat za každou jednotlivou německou duši. Musíte je pozvednout z letargie, musíte vychovávat a přesvědčovat ty, kteří byli oklamáni.

Jistě jsme dosáhli velkého vítězství a každé vítězství má určité důsledky. Jedním z těchto důsledků je konkurence. Víme, že je mnoho lidí, kteří nás ve skutečnosti nijak hluboce nepodporují, kteří nemají pro nacionální socialismus vůbec žádné pochopení, a přesto se dnes najednou stali nejlepšími nacionálními socialisty v okolí. Rozšířili se jako houby po dešti. Musíme být obezřetní! K tomu, aby se člověk stal nacionálním socialistou, nestačí oblečení, ani odznak, kvůli kterému jsme byli deset let pronásledováni, ani pozdrav Heil. O tom, zda je člověk nacionální socialista, rozhoduje pouze srdce. Nechceme žádného bojovníka, žádného nacionálního socialistu, mysli! Kdepak, jen toho, kdo jím je od srdce; musí k nám přijít z vlastních pocitů a smyslů a stát se naším. Proto se musíme jasně a ostře, s ledovým zrakem, podívat do jejich srdcí, nikoli do jejich mozků, abychom zjistili, zda se stali nacionálními socialisty. Ale na druhé straně, občané, bychom měli být také velkorysí. Nechceme se malicherně mstít. Jsme přece vítězové. Co na tom, že nás kdysi někdo nazval zločinci, hnědými bandity nebo něčím jiným! Uplynula léta a nyní se k nám hlásí se skutečným přesvědčením. A ani my jsme nebyli nacionálními socialisty od narození. Buďme tedy velkorysí, vzpomeňme si, že i my jsme kdysi smýšleli jinak, a buďme vděčni těm, kteří nás k tomuto skvělému cíli dovedli! Čím více jsme sami nacionálními socialisty, tím silněji a svobodněji se jimi cítíme, tím více můžeme zapomenout na minulost a vřele podat ruku ke smíření. Ale na druhé straně, byly-li spáchány skutečné

zločiny na lidech, musí dojít k nelítostné a spravedlivé odplatě. To je předpokladem, máme-li druhým odpustit. Je třeba chytit ty velké, ne ty malé. Malé chceme nechat na pokoji, ale musíme si vyřídit účty s velkými, kteří umějí kličkovat sem a tam a dělají si své kšefty tu a tam. Musí se jim dostat spravedlivé odplaty s nelítostnou přísností.

V tomto kontextu je třeba chápat nový zákon o státní službě, neboť vše se očišťuje, čistí a přebudovává. Občané, to nemůžeme popřít: Je to tvrdý zákon. Působí na jednotlivce, když je to nutné, s velkou silou. Rozbíjí kariéry, je-li nesprávně aplikován. Protože je tak tvrdý a musí být tak tvrdý, nařídil jsem, aby nikdo kromě samotného ministra nemohl rozhodovat o kariéře podřízeného. Je jedno, zda jde o osud dělníka, vrátného nebo státního tajemníka. Všech se to týká stejně. Chceme v tom mít jasno: Zákon nesmí využívat ten, kdo chce uplatnit své osobní instinkty, kdo si chce vyřídit staré účty s někým, s kým je od školních let nespokojen. To se nesmí stát. Rozhodující je pouze to, zda je dotyčný pro stát, nebo proti svým lidem. To je jediný faktor, který může být brán v úvahu. Jednotlivý státní úředník s dobrým svědomím může hrdě držet hlavu vztyčenou. Jemu ani jinému zaměstnanci se nic nestane. Nakolik může být člověk spravedlivý, natolik zde bude platit spravedlnost. Buďte si vědomi velké odpovědnosti, neboť tu máte i vy, nejen ministr.

Vím, že se dnes objevují udavači, skoro hromada, kteří si na někoho nebo na někoho jiného stěžují, většinou ze závisti, protože snad chtějí mít něčí místo, nebo proto, že někoho nemají rádi. Lidé jsou ostrakizováni, pomlouváni nebo udáváni. Kamarádi, ten, kdo někoho jiného udá, odhaluje jeho pravý charakter. Kdo otevřeně řekne: „Obviňuji“, bude vyslechnut,

ale musí být ochoten za svým obviněním stát. Denuncianti jsou ti, kdo po nocích provozují své špinavé obchody, anonymní dopisy s nejhorším druhem obvinění. Většinou se jedná o lži. Musíme zachovat čistotu našeho státu a našich lidí. Každý má právo vznést obvinění, ale pokud jsou jeho obvinění nepravdivá, pokud jsou to lži, platí zákony o pomluvě. Budeme-li se řídit tímto pokynem, jsem si jist, že tento zákon bude pro náš lid přes všechny obtíže požehnáním.

Lidé, kamarádi, mluvili jsme o těch, kteří příliš horlivě obviňují druhé, kteří jsou hnáni závistí, ale dovolte mi, abych vás ujistil, že ne každý, kdo k nám dnes přichází, tak činí ze závisti. Věřte mi: Navzdory všem křiklounům, navzdory všemu tomu nadbytku, jsou tito lidé díky Bohu v nepatrné menšině. Jiné pohnutky a jiné důvody vysvětlují tisíce a desetitisíce dalších, kteří k nám přišli. Částečně, jak víte, tlak, síla byla tak velká, že mnozí sotva mohli něco dělat, i kdyby chtěli. To ale není to nejdůležitější. Nezapomínejte na něco jiného - na něco, na co můžeme být hrdí a šťastní: Miliony Němců v celém Německu v těchto letech vůbec netušily, co je to nacionální socialismus. Viděli hnědé kolony, četli o nich každý den v židovském tisku hrozné věci, četli, jak je nacionální socialismus špatný, četli, že všechno zničí, že všechno rozvrátí, že může vést k anarchii, ke kolapsu. Oni nás neznali. Zčásti byli příliš otupělí, než aby se starali o osud národa. Nemělo to smysl. Všechno bylo příliš chmurné, příliš tragické, zoufalství bylo příliš velké. A pak najednou přišel pohyb, protrhl mraky, najednou bylo zase světlo, svítilo slunce. Statisíce, ba miliony lidí se náhle probudily. Z očí jim spadly šupiny a spatřili něco nádherného. Najednou viděli, jak hnutí, které bylo uráženo, zakazováno, vylučováno, vzalo světlo do svých rukou. Byli šťastní, že přichází nové jaro, které všechno změní. Objevila se nová

radost, nová naděje. Víra, která byla pohřbena, která byla pošpiněna, ožila. To jsou ti, kteří k nám dnes přicházejí, ti, kteří říkají: „Nevěděli jsme to. Obviňujte nás, že jsme příliš slabí. Ale my jsme nebyli špatní. My jsme to nevěděli. Vše, o čem jsme jen snili, co bylo v našem podvědomí, se stalo skutečností. Pusťte nás dál!“ Počet těchto lidí roste! Jsou to dobří lidé, kteří mohou být zítra bojovníky. Musíte je dále probouzet, posilovat jejich city. Měli by se stát velkou armádou, aby Německo jednoho dne myslelo a cítilo jen nacionálně socialisticky. Pak bude jednota tohoto lidu věčná.

Muži a ženy z továrních buněk! Určitě byste měli řešit ekonomické a sociální problémy ve svých továrních buňkách. Rozhodně byste měli být svým soudruhům ekonomickou oporou. Ale to není hlavní úkol! Ne, materiální stránka není hlavním cílem, spíše ideály. I tovární buňky jsou povolány především k tomu, aby německého dělníka, německého zaměstnance vzdělávaly ve světonázorových otázkách, aby ho formovaly, vychovávaly, dokud se z něj nestane německý nacionální socialista. To je váš hlavní úkol. Musíte bývalému marxistovi nebo komunistovi vysvětlit, že práce není prokletí, ale naopak požehnání.

Tak chceme znovu vybudovat stát. Pomalu, s vyčerpávajícím úsilím musíme obnovit právo na práci. Chceme dát německému lidu opět práci, aby si mohl sám vydělat na chleba. Chceme znovu zasít a ukázat, že člověk může žít z vlastního úsilí, a ne v závislosti na nějaké podpoře, že nikdo neumírá hlady, protože mu někdo ukradl právo na práci. To musí požadovat celý národ. Na druhé straně požaduji, aby každý jednotlivec dal všechny své síly do služeb tohoto lidu a tohoto národa.

Kamarádi! V uplynulých týdnech se toho událo mnoho. Viděli jsme a zažili nové věci. V několika týdnech se marxismus zřejmě zhroutil, alespoň navenek. Prostřednictvím zákonů, nařízení a dalších podobných věcí lze zničit vnější organizaci marxismu. Ale ta je pouze vnější. Stát, policie, vláda se mohou zabývat pouze vnějšími formami. Vy však musíte rozbít a zničit ideu marxismu. Ideu nelze zničit a odstranit vnějšími prostředky, ale síla k překonání ideje musí vycházet z jiné, lepší ideje. Ta musí být jasnější, aktivnější, energičtější, má-li jinou ideu sprovodit ze světa. Nacionálně socialistický světový názor tímto způsobem rozbil marxistické šílenství. Tovární buňky musí na marxismus útočit dál. To lze dělat jen zevnitř. Sílu, kterou potřebujete, musíte najít ve své důvěře v to, co hlásáme, co děláme, co chceme budovat. A dále je k tomu zapotřebí slepá oddanost, oddanost Vůdci, který vše stvořil, bez něhož by nebylo nic z toho, co dnes vidíme. Jejich síla roste s disciplínou. Vojenská jednotka může mít vše, co potřebuje. Může mít nejlepší postavení, lepší materiál, velkou převahu, nejlepší vedení - to všechno může mít, ale bez železné disciplíny bude poražena, bude zničena. Malá, ale disciplinovaná jednotka vždy přemůže a porazí větší nedisciplinovaný dav. Proto je nutná vnitřní kázeň, nejprve vnitřní kázeň jednotlivce, která pak vyzařuje ze skupiny, z hnutí, k němuž patří.

Existují ještě dva další zdroje síly a především ony vám pomohou dovést naši ideu k vítězství a druhou ideu k porážce. Je to tato neotřesitelná víra: Německo musí žít, Němci budou žít, protože to chceme, protože je to nutné. Tato myšlenka vám dodá sílu. A z této víry vzejde naděje, domov, touha, která člověku vždy pomůže zvítězit, i když si chce zoufat. Může nás obklopovat noc, ale dokud bude svítit pochodeň naší naděje,

nikdo nebude poražen. Z těchto vnitřních zdrojů síly musí vycházet činy. Musíte nést myšlenku a pomáhat jí k vítězství.

Důvěra, věrnost, disciplína, víra a naděje: To jsou pilíře, na kterých musí toto hnutí spočívat, protože se stalo nositelem této silné myšlenky.

Chceme žít, a proto budeme žít. Před námi je obrovské pole zřícenin. Všechno se zhroutilo. Kam se člověk podívá, tam jsou věci podkopané, vydlabané, rozbité, shnilé. Drobné krůčky už byly učiněny. Něco málo bylo odklizeno, tu a tam je začátek pevné půdy, na které se dá stavět. Ale zkáza sahá daleko, daleko k obzoru, všude je pustina, všechno je v troskách. Soudruzi z lidu, jste zvyklí pracovat, a proto v příštích dnech platí jen jedno heslo: práce, práce a ještě více práce pro náš lid a pro naši, která musí být znovu vybudována. Pusťte se do práce a kéž Bůh požehná naší práci!